BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 54-lea | 16 Pagini | EXEMPLARUL: în România 6 lei, în străinătate 6 lei | 16 Pagini | Nr. 299 Sâmbătă 30 Octombrie 1937

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P.T.T. No. 120.288/932

ABONAMENTE ÎN ȚARA Lei 200 pe 3 luni. Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80. În străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGĂ, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICĂ A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Școala și ideia națională

„Asociația profesorilor secundari" a ținut Duminică, în Capitală, o adunare generală extraordinară, compusă din delegații tutulor secțiunilor ei din țară. Obiectul adunării era primirea sau respingerea demisiei comitetului central. Demisia a fost respinsă, ceeace a fost consemnat într'o moțiune, care întărește încrederea în actualii conducători ai „Asociației" și se solidarizează cu linia lor de conduită.

In moțiune se face însă, cu prilejul acesta, și o profesiune de credință, care, deși, exprimă un adevăr cunoscut de mult, totuși e bine și de folos că se repetă. Acest adevăr este cuprins în pasajul ce urmează:

„Profesorimea a fost și rămâne un corp conștient de înalta lui misiune, în slujba permanentă a intereselor mari ale neamului, credincios și respectos instituțiilor fundamentale de Stat, devotat Majestății Sale Regelui și însuflețit de cel mai înțelegător spirit de colaborare la orice operă de consolidare și afirmare națională".

Citind asemenea declarațiuni limpezi și categorice și punându-le în legătură cu faptul că ele sunt confirmate prin prestarea de toate zilele a corpului nostru profesoral — în tot cazul a covârșitoarei majorități a acestui corp, simțim nu numai o îndreptățită mulțumire și ușurare sufletească, dar în același timp se întărește în fiecare bun român credința, că, în ciuda tutulor piedicilor, tutulor intrigilor și a tutulor scăderilor de care se dă dovadă, ideia națională nu va fi și nu va putea fi stăvilită în mersul ei spre biruința finală.

Trebuie mărturisit, că sunt momente, când un nour de scepticism, dacă nu și de descurajare, se așterne chiar pe sufletele susținute de un optimism foarte robust.

Biruința adevărată și integrală a ideiei naționale este, de pildă, condiționată de unirea și solidarizarea tutulor naționaliștilor, tutulor organizațiilor politice sau de altă natură, care militează ori susțin că militează pentru înfăptuirea primatului național. O unire și solidarizare fără preocupări de partid, fără calcule și gânduri egoiste, fără intenții de satisfacere a unor interese, ambițiuni și vanități cu caracter personal.

Necesitatea acestei uniri și solidarizări este aproape unanim recunoscută. Totuși, ea continuă a rămâne ca un simplu deziderat teoretic și nu se trece la punerea ei în practică.

Intr'o ordine de idei asemănătoare, înfăptuirea în condițiuni de trăinicie și de succes real a ideiei naționale implică în prealabil și o adâncă reformă de ordin moral, o purificare serioasă a moravurilor, o altă mentalitate și o curată și onestă educație sufletească. Lucrurile mari nu pot fi săvârșite decât de conștiințe curate și cinstite.

Insă, din nenorocire, ne este dat zilnic să vedem și să constatăm că, sub raportul moravurilor publice, atmosfera e departe de a fi senină. In fața acestei situațiuni, aproape fără să vrei, te simți sceptic și descurajat. Cauți puncte de sprijin, cauți părți senine pe un cer ce, uneori, ți se părea prea întunecat.

In ce privește lupta pentru afirmarea primatului național și sorții de izbândă ai acestei lupte, un punct puternic de sprijin, o chezășie serioasă de biruință, găsim în școală, adică în cei ce sunt în slujba școalei, în dăscălimea noastră de toate gradele și categoriile. Știm și suntem convinși că atunci când dăscălimea declară, că a fost și rămâne în slujba permanentă a intereselor mari ale neamului", declarația aceasta nu este o declarație de circumstanță, ci, pornind din adâncul sufletului, ea este un crez și o călăuză constantă de activitate și de atitudine.

Știm că, deși luptă cu dureroase lipsuri materiale, deși munca lor nu e prețuită și răsplătită la justa ei valoare, totuși, învățătorii și profesorii noștri stau neclintiți și devotați în slujba neamului și în slujba ideiei naționale.

Un filosof german ne sfătuește că, atunci când suntem deprimați și nu mai avem încredere în forțele noastre, să mergem la prieteni, care au despre noi o părere bună.

Prin analogie, în momente de descurajare să ne îndreptăm privirile spre instituțiuni, ca Școala, Biserica, Armata și vom simți că în noi înviază din nou curajul și moralul se întărește.

Și Turcia ia măsuri contra năpădirii străinilor

Ankara, 27 (Rador).— Ministerul de interne pregătește un nou proiect de lege pentru reglementarea statutului străinilor, cari locuesc în Turcia.

Proiectul de lege va stabili drepturile și datoriile străinilor, cari sunt foarte numeroși mai ales la Istanbul și Izmir. Populația acestor două orașe conține un mare procent de greci, evrei, armeni și alte naționalități asiatice și europene.

O NOUĂ CRIMĂ

Dela corespondentul nostru din Paris

Paris, Octombrie

E trist — dar sigur: sunt acum multe asasinate în Franța. Desigur, criminalii francezi n'au ajuns încă la virtuozitatea colegilor lor de dincolo de Ocean și crimele lor n'au răsunetul care face din gangsterii americani adevărați maeștri. Totuși, activitatea acestor modești asasini naționali e suficientă ca să neliniștească Franța.

Omorîrea d-nei Renard n'a fost uitată încă. Dar fiindcă ucigașii n'au fost identificați, autoritățile se întreabă dacă s'a petrecut în adevăr o crimă. Se crede că victima era un fel de nebună, pradă a unor obsesii bolnăvicioase. După ce a examinat ipoteza asasinatului, poliția negăsind pe ucigaș, e pornită acum să creadă că d-na Renard s'a sinucis. Firește, sinuciderea este o explicație foarte comodă. Dacă totuși această explicație e bună, să ne bucurăm, căci cel puțin, o nebună s'a sinucis în loc să omoare pe altcineva.

Odihnească-se în pace d-na Renard! Actualitatea criminală ne oferă dealtminteri alt caz, tot așa de pasionant, dacă nu mai turburător și mai complicat.

Roger Le Blond era un tânăr strălucit. Îi plăcea luxul, automobilele, lingeria fină, femeile elegante. Îi plăcea mai ales societatea artiștilor, viața de teatru și avea o singură mare ambiție: voia să fie director, indiferent unde, de preferință directorul unui teatru sau directorul unei societăți radiofonice. Se pare că viața era ușoară pentru el, fiindcă cheltuia nebunește.

Dar iată că nefericitul Roger Le Blond a fost găsit mort în automobilul său, pe o stradă pustie dela marginea Parisului. Fusese ucis cu un glonte în cap. De ce? De cine? Iată ce caută acum să descopere poliția.

Totuși, ancheta a reușit să lămurească anumite puncte. Soția lui Le Blond a destăinuit din primul moment, că soțul ei era în „relații de afaceri", cu un oarecare Louis Pradier.

Dar acest Louis Pradier, care pare că a dus până acum o viață destul de destrăbălată și ale cărui mijloace de existență par îndeajuns de suspecte, este ultima persoană care a întâlnit pe Le Blond înainte de a muri.

Să fi ucis Pradier pe Le Blond? Se poate.

Mai întâiu, Pradier a dispăcut!

(Continuare în pag. 2-a)

Regina Maria

Dela un capăt la altul al țării va răsuna, azi, un singur strigăt izvorît din adâncul sufletului poporului român: Trăiască Regina Maria!

Se împlinesc azi 62 de ani dela nașterea acestei admirabile femei, care, chiar dacă nu i-ar fi fost dat să domnească, ar fi fost Regină prin însușirile ei sufletești, prin înțelepciunea ei, prin bunătatea ei, prin dragostea ei de oameni, de tot ce e frumos și drept.

Regina Maria! La numele Ei tresaltă toate inimile românești și din adâncul lor se înalță către cel Atotputernic psalmi de recunoștință pentru că în marea Lui bunătate a dăruit sănătate Aceleia care a făcut atât de mult bine țării peste care a domnit și către care se va îndrepta încă mulți ani de aci înainte speranțele iubitului Ei popor. In locul lacrimilor de durere care umpleau, acum câteva luni, ochii tutulor românilor atunci când admirabila lor Regină era țintuită pe patul suferinței, simt, astăzi, când ei o știu sănătoasă și păzitoare mai departe a bunurilor lor sufletești, lacrimi de caldă și entuziastă bucurie.

S'au scurs ani dela tragedia sângeroasă care a precedat unitatea noastră națională. Dar oricât de mulți ani vor mai trece încă, în amintirea

M. S. REGINA MARIA

viitorul neamului românesc pe care Ea îl prevedea strălucit și victorios, aducea în spital la căpătâiul răniților, în colibe la căpătâiul sărăciei și al durerei, în rândurile oștirei învinse, dar gata să moară pentru dezrobirea țării, zâmbete de consolare, cuvinte de românimei întregi va rămâne totdeauna vie imaginea sublimă a Mamei răniților, a majestoasei femei, care, lipsită de vanitate și plină numai de bunătate, neclintită în credința Ei, privind cu un spirit cu adevărat profetic, spre alinare și de încurajare, sfaturi înțelepte de rezistență și de încredere în viitor.

Nu, asemenea daruri sufletești nu se uită nici odată și nu vor fi uitate.

Și apoi când au venit anii de pace, când a trebuit să se desăvârșească opera de contopire sufletească și când viața socială cerea imperios o acțiune care să întărească solidaritatea între clase prin dărnicia celor avuți față de cei nevoiași, prin organizarea operelor de binefacere — tot Ea, marea și iubita noastră Regină, a fost în frunte, activând neîncetat, îndemnând generozitatea tradițională a poporului român și dând tutulor acelora cari O urmau și O secundau, pilda strălucită a bunătății și străduinței Ei.

Nu, asemenea daruri sufletești nu se uită niciodată și nu vor fi uitate.

Impreună cu tot poporul român, „Universul" urează, în această fericită zi, Majestății Sale Regina Maria, viață lungă, în deplină mulțumire și sănătate și roagă Cerul să binecuvinteze această țară păstrându-i încă mulți ani de aci înainte pe iubita Regină către care se îndreaptă încă plini de încredere toți cei care simt, toți cei care judecă și toți cei care speră.

Aniversarea proclamării republicii cehoslovace

Poporul cehoslovac a serbat ieri aniversarea proclamării independenței sale. Această zi de sărbătoare națională cehoslovacă este pentru noi, românii, un prilej de bucurie, nu numai ca aliați și amici ai mândrului popor vecin, dar și pentrucă știm bine că poporul cehoslovac n'a uitat și nu va uita niciodată că în acea zi mare când, printr'o afirmare puternică și hotărîtă a sentimentului său național, s'a răzvrătit împotriva asupritorilor străini, garnizoana din Praga, în care elementul românesc din Ardeal era în mare număr, a refuzat să tragă în frații de suferință, cari se scuturau de jugul străin. S'a putut astfel desăvârși marele act al independenței poporului cehoslovac fără vărsare de sânge.

Au trecut de atunci 19 ani. Republica cehoslovacă s'a consolidat cu o repeziciune care dovedește marile însușiri naționale ale poporului aliat și amic. Sub înțeleapta conducere a prezidentului Masaryk și apoi a prezidentului Beneș, republica cehoslovacă a devenit în această parte a Europei un puternic stat, apărător al păcii, păzitor al principiilor democratice sănătoase, factor de ordine și de progres.

Greutăți mari au stat în drumul acestei continue dezvoltări a statului cehoslovac. El le-a învins pe toate cu acel spirit de măsură și cumințenie, care nu avea de egal de cât hotărîrea, pornită dintr'o profundă conștiință națională, de a-și apăra patrimoniul împotriva oricui ar cuteza să se atingă de el și cu orice sacrificii. Fidel alianțelor sale, credincios prietenilor sale, respectuos față de angajamentele sale internaționale, poporul cehoslovac a urmărit cu tenacitate o politică pacifistă, înțelegând să trăiască în armonie cu toate popoarele și mai ales cu vecinii săi. Dar, conștient de primejdiile ce l-ar putea amenința, el nu s'a mărginit să-și întemeieze securitatea numai pe alianțe, ci printr'o neobosită muncă, el și-a întărit propria lui forță armată, înzestrând-o în chipul cel mai modern și mai bogat. Armata cehoslovacă este astăzi la înălțimea misiunii ei, la înălțimea obligațiilor ei naționale și internaționale.

D. EDUARD BENEȘ

Astăzi, când orizontul politic internațional este atât de întunecat și când în jurul Cehoslovaciei se țes intrigi și se încearcă provocări de agitații interne, independența republicii cehoslovace apare ca un imperativ al păcii europene și de aceea toate popoarele pacifiste, toate popoarele care au suferit de pe urma asupririlor străine se asociază din toată inima la bucuria cu care poporul cehoslovac își serbează astăzi a 19-a aniversare a independenței sale.

Trăiască republica cehoslovacă!

EXPLOZIE ÎNTR'O MINĂ DIN ALASKA

Washington, 27 (Radio-Central). — Intr'o mină de cărbuni din Iohnsville (Alaska), s'a produs o puternică explozie. 14 mineri au fost omoriți.

—oxo○oxo—

Manifestație comunistă interzisă la Paris

Paris, 27 (Rador). — *Ministerul de interne a interzis o manifestație comunistă în favoarea Spaniei republicane, care trebuia să se țină azi după amiază.*

—xox○xox—

Noui incidente antisemite în Polonia

Varșovia, 27 (Rador).— Corespondentul agenției „Havas" transmite:

Noui incidente antisemite s'au înregistrat pe ziua de azi.

La școala politehnică din Lwow mai mulți studenți evrei au fost răniți de studenții naționaliști.

La Wilno au fost sfărâmate vitrinele mai multor magazine evreești.

La Expoziția din Paris

„România" strălucește în mijlocul celorlalte pavilioane

Era seară când am intrat întâia oară în Expoziție. Incotro s'o apucăm? Un automobil ne-a dus de la un capăt la altul, deschizându-și drum, cu cea mai mare băgare de seamă, prin furnicarul de oameni.

Am putut vedea astfel, în mai puțin de două ore, aproape toate țările din lume, în popasul lor pe cele două maluri ale Senei.

Numai haină de sărbătoare. Și lumină, lumină în valuri albe, roșii, verzi, albastre, în fâșii de aur și de argint, se revărsa din pavilioane, din fântâni, din uriașul Turn-Eiffel.

Drapelele atâtor popoare își desfășurau unul lângă altul, culorile înfrățite în adierea vântului. Iată Marea Britanie și Canada lângă ea. Iată Belgia, Italia toată în verde, Sovietele cu pumnul amenințător, Germania atât de falnică. Minunată priveliște. Ți se pare că trăești aevea într'un basm

Ochii ne erau fără odihnă. Alunecau de la clădire la clădire, de la inscripție la inscripție, de la steag la steag. Căutau ceva. Căutau România. Am ajuns, în sfârșit, în fața ei. Ne-am dat jos. Eram doară acasă.

Inalt, de marmură, croit în linii drepte, fără găteli, dar cu podoabe de bun gust, — una e să fii bine îmbrăcat și alta gătit, — pavilionul românesc, cu înfățișare de mare boerie, oprește privirea, încântă.

N'am putut să intrăm. Seara, monumentala ușă de la intrare e închisă. I-am făcut ocolul, i-am suit treptele largi, i-am văzut vecinătățile: Egiptul, Ungaria, Austria, Palestina.

In prelungirea lui, pe cărare, dintr'o casă cu ceardac și încinsă cu brâu de muscate, se auzea cântec de ciocârlie. N'a mai fost nevoie să ni se spună ce e acolo. Arcușul lui Grigoraș Dinicu vorbea îndeajuns: e birtul românesc. Săli încăpătoare, vesele, cu zidurile și tavanele pictate în tonuri de pa-

(Continuare în pag. 2-a)

Conflictul chino-japonez

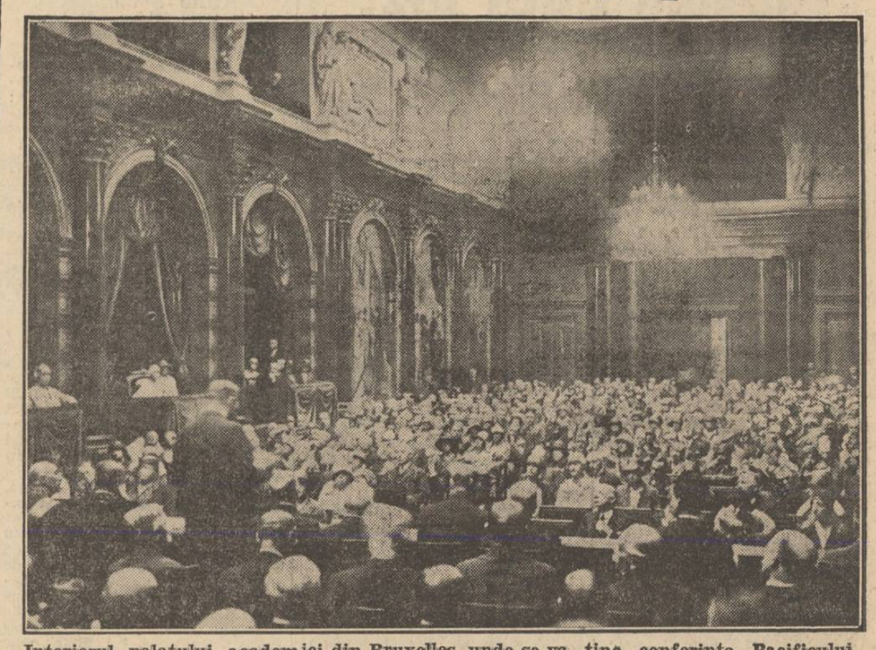

Interiorul palatului academiei din Bruxelles, unde se va ține conferința Pacificului

Un ziar englez despre Suveranul României

Londra, 27 (Rador). — *Cu prilejul aniversării nașterii M. S. Regelui Carol II și a Marelui Voevod Mihai, marele cotidian "Leicester" publică în numărul său de azi un lung și elogios articol despre Suveranul României și despre Augustul Său fiu, semnat de John Capel, pseudonimul literar al profesorului de istorie John Kennayr-Peel.*

„M. S. Regele Carol, spune autorul articolului, este un adevărat conducător, care stă în fruntea tuturor inițiativelor tinzând la îmbunătățirea nivelului cultural și la prosperitatea poporului român. Dintre toți monarhii europeni, Angiia nu poate avea un mai bun prieten decât în acest fiu al unei Regine de sânge englezesc".

John Capel face apoi o admirabilă descriere a României pitorești, pe care a vizitat-o vara trecută, studiind vestigiile civilizației latine în Dacia traiană. D-sa laudă apoi pe țăranii români, pe care i-a cunoscut mai bine în timpul unei șederi a sa la Rucăr, în județul Muscel.

—oxo●oxo—

FILME

— De ce este Segălică așa mahmur?

— Cum să nu fie, când se gândește că mâine nu va mai fi la putere!

— Nu văd ce legătură este între el și între schimbarea guvernului. Știu că el nu face politică.

— Să fii la putere când faci politică este ceva obicinuit. Meșteșugul este să fii la putere fără să faci politică. Segălică este autorul acestei invențiuni, și grație ei a trăit atât de bine timp de patru ani, în cât îl îngrozește ideia secării cascadei de belșug.

— Avea vreo slujbă bine plătită? O sinecură grasă? Trafica la vreo autoritate?

— Nimic din toate astea. El este coleg de școală primară — căci numai pe aceasta a urmat-o — cu Icsulescu. Știi ce rol a jucat Icsulescu, ce situațiuni a avut în tot acest timp, cum era vicinic asaltat de alegători și de afaceri, cum nimeni nu-l refuza, cum și-a făcut bloc... Segălică nu i-a cerut nimic, afară de un singur lucru mărunt, care nu se poate refuza unui fost camarad. Și anume, să-l lase să stea în orele de „consultație" în anticamera biuroului, capitonat destul de bine, ca să rămână totul între patru pereți. Scopul acestei cereri? Dorința de a cunoaște lumea bună, de a afla lucruri interesante dela cei cari așteptau să fie primiți, de a căpăta nițel prestigiu în ochii rudelor și cunoscuților. De câte ori Icsulescu deschidea ușa capitonată și se despărțea de cineva repetându-i refrenul uzual: „Fii sigur că mâine mă duc la minister și pe seară îți voi preda aprobarea", Segălică se lua după client, îi ținea paltonul sau îi dădea pălăria, șoptindu-i: „Să-ți zic ceva, în interesul d-tale. Șeful nu se duce acolo unde ai afacerea, dacă nu lași banii de automobil. Cu al șefului, umblă numai cucoana, fiindcă are atâtea vizite și recepții! O să-ți dea mâine răspunsul că n'a putut să obțină aprobarea, dar în realitate să știi că nu s'a dus, fiindcă n'o să-i pretinzi să dea bani din buzunar pentru d-ta".

— Și mergea treaba?

— Strună. Din zece, nouă plăteau pentru automobil. Și, bineînțeles, chiar dacă nu erau satisfăcuți, nu îndrăsneau s'aducă vorba despre... plata automobilului!...

Don Jose

AMNISTIE

A erta sau a micșora unele pedepse, primite pentru delicte politice sau chiar de drept comun, este un drept hărăzit prin Constituție, capului unui stat. „Amnistia" este legea lui Trasibul, pornită dintr'un simțimânt de ertăciune, votată de poporul atenian, cu prilejul gonirii dintre zidurile Athenei, a celor 30 de tirani ai ei. Ea nu este personală și atinge ștergerea unei, sau mai multor fapte săvârșite de mai mulți. De obicei, acest act de ertăciune este prilejuit de întâmplări mai de seamă, cu socoteala ca unii dintre năpăstuiții soartei să fie și ei părtași la unele bucurii.

De această amnistie și-au amintit acei cari au ochii în veci deschiși spre o anume țintă și cată să prindă orice prilej bun să acopere fapte, care, sub nici un cuvânt, nu pot cădea sub amnistie.

Și cum era firesc, cu prilejul sărbătorilor desfășurate cu atâta făloasă pompă la Sinaia, apărătorii libertăților îngenunchiate și ocrotitorii victimelor **„fascismului"** au socotit cu cale că ar fi bine să se alăture acelei serbări, un semn de înaltă ertare, care, la nevoe ar putea fi tălmăcit potrivit unui anume tâlc.

„Dimineața" pomenește cu înduioșare că **„temnițele sunt pline de oameni cari au păcătuit fără să-și dea seamă, de rătăciți, de zăpăciți de un crez politic"** și că ar fi bine ca ei să se bucure de măsura amnistiei. Ziarul însă uită să arate cine sunt acei zăpăciți și care este rătăcirea lor. Scăpare din vedere!

Sunt toți întemnițații cari au voit dărâmarea stării sociale „legale" în ființă aci. Sunt toate secăturile comuniste plătite cu bani străini împământeniți, toți nemernicii primiți prostește pe acest pământ binecuvântat cari, în taină, cu voință dârz nestrămutată, lucrează la săparea temeliei statului burghez pentru înscăunarea, în locu-i, a fericitului rai comunist în ființă la Soviete, încercat în Spania și aiurea.

Fără îndoială că sunt greșeli săvârșite în clipe de tulburare, răslețe, negândite și urmate de mustrări de cuget care pot fi ertate, căci este greu să nu cazi uneori în ispită. Dar fapte pornite în atâtea locuri deodată, asemenea unele altora, cu același scop și plămădite neîncetat într'un gând de către aceiași „idealiști" (!?) râvnitori ai vieții burgheze, tăgăduite cu toate dovezile adunate și lipsite de mustrarea de cuget a unui suflet rătăcit, nu pot și nu trebue amnistiate. Este îndeajuns să se cetească declarațiile tuturor acestor „idealiști" făcute în fața tribunalelor „fasciste", pentru a pricepe până unde merge ura, bine judecată, a acestor „antifascești", împotriva stării burgheze de care se bucură foarte mulți dintre ei și toate căpeteniile lor.

Ca un răspuns dat lor, care ar scuti orice alt comentar, este **ultima știre din Moscova**, care înșiră numele ziarelor sovietice (câteva „Pravda" (adevărul) și câteva „Rabotcii" (muncitor), arătând că la 15 Oct., acest an, numai în scurgerea unei săptămâni, au fost **osândiți la moarte și executați, 223** de funcționari „trozkiști". Trozkist înseamnă, nimic alt decât uneltitor împotriva dictaturii stabilite, adică **împotriva guvernului legal.**

Oare la noi, guvernul împotriva căruia s'au ridicat „antifasciștii" întemnițați, nu este cel legal, dăinuind în toate țările de ordine? De ce atâta tăcere a umanitariștilor asupra acestor executări? S'ar supăra oare comanditarii gândirii libere a lor?

Mai alaltăeri, un semit spaniol, născut aci, care mănâncă și mistue fără rușine pâine românească și trăește burghez, mi se ridica împotriva „rebelilor" din Spania cari luptă împotriva guvernului legal sovietizat din Valencia. Cât privește amestecul Sovietelor acolo „nu este adevărat și în orice caz este altceva". Iată mentalitatea de care nu se poate desbrăca sprijinitorul, tăinuit sau fățiș, al comunismului internațional.

Dar este altceva straniu în argumentarea cererii de amnsitie a comuniștilor întemnițați. Acești oameni, slujitori ai unui crez, sunt **zăpăciți, rătăciți păcătoși cari nu-și dau seamă de ce fac!** Oare aceasta este tăria ideii, **marei idei**, pe temeiul căreia se cere schimbarea stării de astăzi? Câtă fățărnicie și câtă prostie puse laolaltă, fără simțire, în slujba unui crez care **rătăcește și zăpăcește.**

Cum vor primi, acei cari lucrează, au lucrat și vor lucra încă pentru acel crez, această tălmăcire a înfăptuirii fericirii omenirii? Este bună numai să rătăcească pe niște păcătoși cari nu-și dau seamă de ce fac?

„Doamne iartă-i că nu știu ce fac", strigătul Mântuitorului când și-a dat sufletul pe cruce, și unul și alta uriți de comuniști, nu poate fi argument însușit de apărătorii potrivnicilor credinții. Acești liberi cugetători, fanatici ai unei idei (așa ni erau înfățișați până acum), nu **știu ce fac.** Prin urmare, a căuta să-i aduci la potolire și cunoaștere a faptelor este un bine.

Când zici crez, zici ceva sfânt, statornic, dela care nu poți șovăi. Greșit sau nu, trăești și mori pentru el. Câți privește pe „antifasciștii" noștri, care este adevărul? Nu-și dau seamă de ce fac ca niște rătăciți, zăpăciți, sau sunt conștienți de mașinismul lor?

Au răspuns, Ana Pauker, Constantinescu-Iași și ceilalți rătăciți, prin vechilii lor. Este bine să se știe.

EMANUIL HAGI MOSCO